

РЕШЕНИЕ

№ 2226

гр. София, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО II ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Галя Митова

Членове: Валентина Ангелова
Милен Евтимов

при участието на секретаря Мариана Д. Ружина
като разгледа докладваното от Валентина Ангелова Въззивно гражданско
дело № 20211100506580 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е въззивно - по реда на чл. 258-273 от ГПК.

С решение № 20241149 от 02.11.2020 г., постановено по гражданско дело № 20036 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, III ГО, 80 състав, била оставена без уважение като неоснователна, молбата на Г. Т. С. по чл. 19, ал. 1 от ЗГР за допускане на промяна на фамилното му име от „С.” на „Ф.”.

Недоволен от така постановеното решение останал молителя – Г. Т. С. който обжалва същото в законоустановения срок с оплаквания за неправилност, необоснованост и несправедливост Излага подробни съображения в подкрепа на заявеното становище. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания съдебен акт и постанови друго такова, с което да допусне исканата промяна на фамилното му име.

В хода на съдебното дирене въззивника поддържа въззивната си жалба и пледира за нейното уважаване.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от

заинтересованата страна - Столична община, както и от контролиращата страна - Софийска градска прокуратура.

В хода на съдебното дирене, въззиваемата страна Столична община, редовно призована, не изпраща представител и не взема участие по делото, както и становище по жалбата.

Представителят на контролиращата страна - Софийска градска прокуратура-прокурор Радослав Стоев, изразява становище за носователност на подадената въззивна жалба. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания съдебен акт.

Жалбата е подадена в срока по чл. 275 от ГПК, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и от лице, имащо интерес от обжалването, поради което същата е допустима.

За да се произнесе, въззивния съд взе предвид следното :

Първоинстанционния Софийски районен съд бил сезиран с молба, подадена от Г. Т. С., с правно основание чл. 19, ал. 1 от ЗГР за допускане на промяна на фамилното име на молител от „С.“ на „Ф.“.

В молбата се излагали твърдения за че името Ф. е фамилното име на майка му, с което е известен в обществото, като започнал да се представя с него, включително и в социалните мрежи. Твърдял, че от ученическите си години търпял подигравки заради фамилното име С., което го карало да се чувства неудобно, изпитвал срам и неудобство, а отделно от това, през годините баща му бил напълно дезинтересиран от него.

Столична община и Софийска районна прокуратура не взели становище по молбата.

За да постанови обжалвания съдебен акт, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка :

Молителят е роден на ***** г. в гр. София, от родители С.А. Ф. и Т.Г. С., като при раждането си бил записан с имената Г. Т. С., с които имена фигурира в регистрите на населението.

При тази фактическа установеност, Първоинстанционният съд постановил обжалвания съдебен акт.

Софийски градски съд, като прецени доводите на страните в двете съдебни инстанции и доказателствата по делото, по реда на въззивното производство, прие за установено следното:

Въззивният съд споделя в цялост фактическият анализ на доказателствената съвкупност, на който Първоинстанционният съд основава правните си изводи, като същият се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени и гласни доказателства, поради което не счита за необходимо да ги преповтаря.

Така възприетата фактическа обстановка следва да се допълни с анализ на служебно изисканите за въззивника справки, както и на показанията на разпитаните в първоинстанционното производство свидетели.

Според постъпилите за въззивника справки, същият не е осъждан за престъпления от общ характер, за него не са намерени данни за неприключени наказателни производства и за образувани и неприключили досъдебни производства, като не са му налагани принудителни административни мерки и санкции по реда на Глава VII от Закона за българските лични документи.

В производството пред първоинстанционния съд били събрани гласни доказателства с разпита на свидетелите И.П.Д. и К.К.С., двамата без родство с въззивника, чиито показания въззивният съд преценява по реда на чл. 172 от ГПК и кредитира в обсъдените по-долу части, като дадени обективно и безпристрастно от свидетелите, в резултат на личните им впечатления за изнесените пред съда факти и отнасящи се до факти и обстоятелства, попадащи в предмета на доказване по делото.

С показанията си свидетелката Д. установила, че отдавна познавала въззивника, двамата живеели в един квартал и от повече от десет години били в приятелски отношения. Тя знаела, че фамилното му име е С., но откакто го познавала той се представял с фамилното име Ф.. С това име се представял пред нея и приятелите им, но тя се обръщала към него със собственото му име Г.. Фамилното име Ф. Г. ползвал и в социалните мрежи. Преди години, в присъствие на свидетелката 4-5 пъти, при запознанство с други лица, въззивникът се представял с фамилното име Ф.. Въззивникът се занимавал с представителство на козметични продукти и доколкото знаела свидетелката, работел по трудово правоотношение.

На свой ред свидетелят С. установява, че е познавал с въззивника през целия си живот, техните родители били приятели отпреди раждането им. Този свидетел наричал въззивника Г., Г., като се виждали често, поддържали връзка и излизали заедно в квартала. Уточнява, че въззивникът се казва Г. Т. С.. От въззивника свидетелят знаел, че той се представял с фамилното име Ф., но в негово присъствие Г. не се бил представял с тази фамилия. В интернет и в социалните мрежи Г. ползвал фамилното име Ф.. В присъствие на свидетеля, в ранните им години, се случвало да бъркат фамилното име на Г. и да го дразнят-наричали го С.. Свидателят уточнил, че двамата учили в 98 училище от първи до четвърти клас, но това не станало по едно и също време, а когато той бил в първи клас, въззивникът вече бил в пети клас в 63 СОУ в Требич, като пътували в едно и също бусче. След това се виждали само в квартала.

Във въззивното производство не се ангажираха други относими доказателства.

При тази фактическа установеност, въззивния съд достига до следните изводи от правна страна :

Жалбата е неоснователна по изложените в нея доводи.

Въззивният съд споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи за неоснователност на молбата, доколкото същите са обосновани и намират опора в доказателствения материал.

С оглед оплакванията в жалбата, следва да се отбележи следното :

Основателността на молбата с правно основание чл. 19, ал. 1 от ЗГР за допускане на исканата промяна се предпоставя от категоричната установеност по делото на поне един от фактическите състави на този текст, а именно: името да е осмиващо, опозоряващо, обществено неприемливо или в случаите, когато важни обстоятелства налагат това. В настоящият случай липсват доказателства за наличието на което и да било от така изброените обстоятелства, налагащи исканата промяна, като доколкото твърденията на въззивника са, че името му е осмиващо и опозоряващо, останалите визирани с посочената разпоредба хипотези не следва да бъдат обсъждани.

В случая, в подкрепа на заявените основания, въззивникът сочи, че ставал обект на подигравки поради фамилното си име от страна на своите съуменици, като се чувствал неудобно, изпитвал срам и неудобство да се представя с фамилното име С., като с течение на времето започнал да се представя с фамилното име Ф.. Ползвал рождената си фамилия, само при подаване на официални документи. Допълнително твърдял, че баща му, след сключването на брак с майка му, се дезинтересирал от семейството и заживял с друга жена, като не давал средства за издръжката му. Впоследствие се преместил в друг град и родителите му се развели. Твърди също, че често при онлайн поръчки доставки, бъркали фамилията му и това му създавало затруднения да получава пратки, като в обществото и сред приятелите си бил известен с фамилията Ф.. Тези твърдения не са доказани от въззивника в производствата и пред двете съдебни инстанции с допустимите доказателствени средства. По делото липсват доказателства, че в ученическите си години въззивникът е ставал обект на подигравки поради носеното от него фамилно име, като никой от доведените от него свидетели не е възприел лично отправянето на подигравки от трети лица към него заради фамилното му име. Следва да се отбележи, че за това свидетелите Д. и С. знаели само от споделеното им от самия въззивник и нямали лични впечатления за това. Нещо повече, и двамата свидетели са наясно с действително носените от

въззивника имена, като знаят, че той ползва фамилното име Ф. в социалните мрежи, и 4-5 пъти преди време в присъствието на свидетелката Д. при запознанство с други лица се представил с фамилното име Ф.. Не се установиха твърденията, касаещи отношението на бащата на въззивника към брака му с неговата майка и към самия въззивник. Липсват и доказателства за твърденията му за каквито и да е затруднения при участието му в гражданския оборот. Ето защо въззивният съд също приема тези обстоятелства за недоказани, а след като това е така, то причините на които е основана молбата по чл. 19, ал. 1 от ЗГР са останали недоказани. Недоказаните твърдения не са факти и не пораждаат никакви правни последици, в това число не следва да бъдат съобразени от съда при произнасянето му по спора. С оглед пълнота следва да се отбележи, че само по себе си фамилното име С. не е осмиващо, а по делото не се ангажираха доказателства то да е опозоряващо за въззивника, предвид позорящо поведение на неговия баща, което да рефлектира върху въззивника, поради носената обща фамилия. Не се доказва и известност на въззивника с фамилното име Ф., като инцидентното ползване на тази фамилия, респективно ползването ѝ в интернет и в социални мрежи, по никакъв начин не може да се приравни на известност на въззивника с това фамилно име в обществото.

В случая формирането на бащиното и фамилното име на всяко дете, родено на територията на Република България, е уредено с императивните норми, посочени в обжалвания съдебен акт - чл. 13-15 от ЗГР, които са приложени и в настоящата хипотеза. Горните разпоредби правилно били приложени от длъжностното лице по гражданското състояние при съставяне на акта за раждане на въззивника, в който като негово фамилно име било вписано фамилното име на бащата. Възможността, предвидена от законодателя с разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗГР е вместо фамилното име на баща си (в случая С.) да ползва като свое фамилно име неговото бащино име (Гев), с каквото искане съдът не е бил сезиран. Субективното му желание да носи вместо фамилното име на своята майка, както и удостоверените със служебните справки данни за чисто съдебно минало и липса на криминална регистрация на същия, сами по себе си не обуславят други правни изводи.

Ето защо въззивният съд приема за неоснователни, изложените в жалбата доводи и оплаквания за неправилност на атакуваното съдебно решение, предвид липсата на ангажирани доказателства, от които по безспорен начин да се установява наличието на наведените от него причини за промяна на фамилното му име. В настоящият случай не са установени по делото с допустимите

доказателствени средства сочените важни обстоятелства, при които носенето на фамилното име С. да се явява лично и обществено неудобно за въззивника. Заявените от него съображения, не кореспондират на доказателствата по делото, а отделно от това не са достатъчни, за да се постанови исканата промяна на фамилното му име. Промяна на името се допуска само по изключение и не зависи от субективното желание на въззивника за това, а от наличието на обективни предпоставки, които законът е уредил изчерпателно и които в процесната хипотеза не са налице. Отделно от това и дори тези му твърдения да се третират като доказани по делото, те не обусловят основателност на искането, доколкото същото не попада в предметния обхват на чл. 14, ал. 1 от ЗГР. Съгласно посочената разпоредба, фамилното име на всяко лице е фамилното или бащиното име на бащата с наставка -ов или -ев и окончание съобразно пола на детето. Възприетото от законодателя разрешение с разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗГР предоставя възможност на въззивника да носи като фамилно име бащиното или фамилното име на своя баща, респективно да обоснове искането си за промяна на фамилното си име С. (фамилно име на неговия баща съобразно представените пред първоинстанционния съд удостоверения за раждане) на бащиното име на баща му Г.ев, с каквото искане съдът не е сезиран.

Както се изтъкна и по-горе, нормите, които уреждат имената на българските граждани са императивни - аргумент от чл. 9 от ЗГР, поради което фамилното име на лицето може да се променя само при наличието на определени законови предпоставки и само в предвидените с разпоредбата на чл. 14 от ЗГР рамки. Следователно промяната на имената по съдебен ред, предполага установяването с допустимите по ГПК доказателствени средства на някоя от визираните в чл. 19 от ЗГР предпоставки, което въззивника не е сторил в производството и пред двете съдебни инстанции.

При цялостната си проверка за валидност на обжалвания съдебен акт, въззивния съд не констатира наличието на пороци, кореспондиращи с визираните с жалбата оплаквания. И пред двете съдебни инстанции въззивника не доказва твърдените „важни обстоятелства“, които в тяхната съвкупност да са направили лично неудобно и неприемливо носенето на фамилното име С.. Следователно, не би могъл да бъде приет такъв значим личен интерес за жалбоподателя за исканата промяна на името му респ. за наличието на „важни обстоятелства“, че да обуслови нарушаване на изискването за стабилитет на правната индивидуализация въззивника в обществото.

Поради изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводи

на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, обжалвания съдебен акт следва да се потвърди като правилен и законосъобразен.

Съдът не е сезиран с претенция за разноси, поради което и не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II^{ри} брачен въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20241149 от 02.11.2020 г., постановено по гражданско дело № 20036 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, III ГО, 80 състав, с което е оставена без уважение като неоснователна, молбата на Г. Т. С. по чл. 19, ал. 1 от ЗГР за допускане на промяна на фамилното му име от „С.“ на „Ф.“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____